

Arrest

nr. 214 731 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DONNE
Grotestraat 291
3850 WIJER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DONNE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 21 november 2018.

1.3. Op 30 november 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek kennelijk ongegrond.
Deze beslissing werd op 30 november 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit het dorp Zheje in de gemeente Kurbin. U werd geboren als Roland Mamli. In 2009 of 2010 wijzigde u uw voornaam in Paulin. Op 23 september 2015 bevond u zich samen met uw broers Enrik en Altin voor het gebouw van de gemeente Mamurras. Altin en u wachtten buiten terwijl Enrik voor een administratieve handeling binnen was. Toen hij buitenkwam, ontmoette Enrik zijn neef Dorian Mamli. Zij kregen ruzie en begonnen met elkaar te vechten. De aanleiding van de ruzie lag in het feit dat Dorian bevriend was en bleef met de familie Tafa. Een tweetal maanden voordien was Enrik ernstig toegetakeld in een gevecht met Edmond en Arjan Tafa dat was ontstaan uit een banale ruzie. Op 23 september 2015 kwamen Altin en u tussenbeide in het gevecht en duwden Enrik in jullie voertuig. Toen jullie net waren ingestapt reed een Mercedes met daarin Naim, Arjan en Gazmir Tafa met hoge snelheid frontaal op jullie wagen in. Meteen daarna opende Naim Tafa het vuur op jullie. U dook naar beneden om zich tegen de kogels en de glasscherven te behoeden. Altin liep verscheidene kogelwonden op. Enrik stapte uit en opende op zijn beurt het vuur. Hij doodde Naim Tafa en verwondde de twee andere inzittenden, Gazmir en Arjan Tafa. Verder liepen ook drie toevallige voorbijgangers verwondingen op bij de schietpartij. U en uw broers probeerden weg te rijden met het zwaar gehavende voertuig. Na 500 meter kwamen jullie tot stilstand en vluchtten jullie te voet verder. Enrik belde zelf naar de politie om zich aan te geven. Hij werd nog diezelfde dag thuis opgepakt. Altin en u doken onder. Jullie keerden niet meer terug naar de ouderlijke woning. Kort na het incident verhuisden uw ouders naar Tirana. Sindsdien staat het huis leeg. Jullie hebben wel nog familie in het dorp wonen. De familie Tafa liet uw familie verstaan dat zij zich op u en uw familieleden wilde wreken. Altin werd in februari 2016 opgepakt. Sindsdien bevinden hij en Enrik zich in de gevangenis van Shënkoll, Lezhë. Zelf werd u niet opgepakt, al werd er ook voor u een aanhoudingsmandaat uitgevaardigd. Toen bleek dat er geen bewijs tegen u was, werd dit na drie maanden opgeheven. Verschillende verzoeningspogingen vanwege uw familie leverden niets op. De familie Tafa is op wraak belust. Tijdens verscheidene zittingen van de rechtbank dreigden leden van de clan Tafa ermee jullie te vermoorden van zodra de gelegenheid zich zou voordoen. De arrondissementsrechtbank van Kurbin veroordeelde Enrik en uw broer Altin tot gevangenisstraffen van respectievelijk 22 en 29 jaar. Gazmir en Arjan Tafa werden beide tot 24 jaar veroordeeld. In beroep werd de straf van Gazmir herleid tot 10 jaar. Arjan werd in vrijheid gesteld. De rechtszaak tegen uw broers is nog steeds hangende in de beroepsfase. Op de dag van uw onderhoud, 21 november 2018, werd er een uitspraak verwacht van het Hof van Beroep. Sinds 2015 reisde u geregeld naar Frankrijk en België om voor korte periodes in het zwart in de bouw te werken. Telkens keerde u vrijwillig terug naar Albanië. In Albanië verbleef u dan meestal bij uw ouders in Tirana. Uit angst om ooit het slachtoffer te worden van bloedwraak verliet u Albanië op 31 januari 2018. U reisde opnieuw naar België. Op 23 maart 2018 werd u opgepakt door de politie van Hasselt. U werd overgebracht naar de gevangenis van Hasselt. Op 14 mei 2018 werd u door de Correctionele Rechtbank veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 19 oktober 2018 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Een repatriëringspoging naar Albanië werd voorzien op 30 oktober 2018. Aangezien u voor uw leven vreest bij terugkeer naar Albanië diende u op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 7 september 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw identiteitskaart, uitgereikt op 5 april 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw rijbewijs, uitgereikt op 30 september 2014 met een geldigheidsduur van tien jaar; en twee attesten van gezinssamenstelling.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: een beslissing van de districtsrechtbank van Kurbin d.d. 26 september 2015 tot aanhouding van uw broer Enrik; een beslissing van de districtsrechtbank van Kurbin d.d. 27 februari 2016 tot aanhouding van uw broer Tom (Altin); een vonnis van de districtsrechtbank van Kurbin d.d. 1 februari 2018 waarbij (onder andere) uw broers Tom (Altin) en Enrik veroordeeld worden tot gevangenisstraffen van respectievelijk 29 en 22 jaar; en het oordeel van één rechter in het proces dat leidde tot het zonet vermelde vonnis dat verschilde van het oordeel van de andere rechters, en wel in die zin dat hij meende dat uw broers handelden uit wettige zelfverdediging en dus veroordeeld dienden te worden tot mildere straffen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 31 januari 2018 in België aankwam, en pas op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat u na zes maanden in de gevangenis te hebben verbleven, was overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge met het oog op een repatriëring naar Albanië, die gepland stond op 30 oktober 2018. Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming kan worden verwacht dat hij meteen na aankomst een verzoek tot bescherming indient. Uw uitleg dat u pas in de Belgische gevangenis voor het eerst hoorde van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 8) volstaat geenszins om het bijzonder laattijdig karakter van uw verzoek te rechtvaardigen. U verbleef immers reeds voor meerdere korte periodes zowel in België als in Frankrijk om er in het zwart te werken in de bouwsector, en had hier bijgevolg contacten die u konden bijstaan in een zoektocht naar informatie over mogelijkheden om uw verblijf te legaliseren. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u niet vanuit de gevangenis, waar u beweert op de hoogte te zijn gesteld van de mogelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, maar vanuit het gesloten centrum een verzoek indiende, en dit één dag voor de geplande repatriëring. Dergelijke laattijdige asielaanvraag lijkt dan ook duidelijk te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen. Dit getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts moet worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen sinds 2015 geregeld naar Frankrijk en België reisde om er gedurende korte periodes in het zwart in de bouw te werken (CGVS, p. 7). Telkens keerde u vrijwillig terug naar Albanië, waar u verklaart te vrezen slachtoffer te worden van een bloedwraak.

Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Verder moet erop gewezen worden dat uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de clan Tafa en over de bemiddelingspogingen tussen uw familie en de familie Tafa zeer vaag bleven en niet coherent waren. Zo kon u niet zeggen wie van de clan Tafa er bedreigingen heeft geuit tijdens zittingen van de rechtbank. Hiernaar gevraagd, antwoordde u ontwijkend dat de hele clan was komen opdagen (CGVS, p. 14, 16). Ook andere bedreigingen maakte u niet concreet aannemelijk. U had het slechts over geruchten en bedreigingen die uw familieleden in Mamurras via via ter ore kwamen (CGVS, p. 16). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat er mensen naar jullie huis gestuurd waren (CGVS, p. 14), kwam u later terug op deze verklaring nadat u werd gevraagd wie was gekomen. U verklaarde plots dat niemand naar uw huis was gekomen (CGVS, p. 15). Verder kon u niet zeggen wanneer en hoe de familie Tafa voor het eerst aankondigde dat zij zich wilde wreken (CGVS, p. 14). Ten slotte stelde u dat uw familie een delegatie van oude wijzen naar de familie Tafa stuurde om te proberen te bemiddelen maar opnieuw kon u niet zeggen wie er van deze delegatie deel uitmaakte (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor bloedwraak.

Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de bedreigingen van de familie Tafa geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met haar zou komen een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. U stelde geen aangifte te hebben gedaan van de openlijke bedreigingen van

de familie Tafa tijdens de zittingen in de rechtbank. Evenmin deed u aangifte van de indirecte bedreigingen die u via uw familie en kennissen in Mamurras vernam (CGVS, p. 16). Uw verklaring dat een aangifte zinloos is, volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. U voegde daaraan toe dat, mocht het tot nieuwe problemen komen, u weliswaar bescherming zou kunnen vragen, maar dat dit niets verandert (CGVS, p. 16-17). Internationale bescherming kan echter slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit informatie van het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt.

Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie. De gerechtelijke documenten tonen de veroordeling van uw broers aan. Ook dit gegeven wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 17 en 26 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd: e-mailverkeer in verband met verzoek om internationale bescherming in de gevangenis (stuk 1), 7 persuittreksels (stukken 3 t.e.m. 9), COI Focus Albania, 29 juni 2017 (stuk 10), OSAR Albanië (stuk 11).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker afgewezen omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielmotieven. Deze vaststelling steunt in zonderheid op het feit (i) verzoeker laattijdig om internationale bescherming vroeg, (ii) hij sinds 2015 geregeld vrijwillig terugkeerde naar Albanië, (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen met de familie T. zeer vaag bleven en niet coherent waren, (iv) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij naar aanleiding van de bedreigingen van de familie T. geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese overheden, (v) verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst.

2.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018 genomen met toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen en waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.5. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

2.6. Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane gevolgtrekkingen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.7. Verzoeker betwist vooreerst dat hij zou veroordeeld zijn door de correctionele rechtbank voor inbreuken op de drugswetgeving. In tegenstelling tot verzoekers betoog bevinden zich in het administratief dossier wel degelijk meerdere stukken die verwijzen naar verzoekers correctionele veroordeling. Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 18 oktober 2018 als de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) van 30 oktober 2018 als het inreisverbod (13sexies) van 18 oktober 2018 verwijzen naar de veroordeling van de Correctionele Rechtbank van Brugge van 14 mei 2018.

2.8. Verzoeker betwist voorts dat zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig zou zijn ingediend en verwijst hiervoor naar het e-mailverkeer tussen de gevangenis van Hasselt en zijn raadsman (stuk 1). Nog daargelaten dat de inhoud van de e-mail niet is weergegeven ("*tekst uit oorspronkelijk bericht is verborgen*") kan worden vastgesteld dat verzoeker die verklaarde België te zijn binnen gekomen op 31 januari 2018 pas op 29 oktober 2018 - nadat hij bovendien al zes maanden in de gevangenis had doorgebracht en was overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge met het oog op een repatriëring gepland op 30 oktober 2018 - een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift overigens zelf dat zijn verzoek om internationale bescherming was ingegeven door het feit dat hij vernomen had dat hij na het uitzitten van zijn straf in vrijheid zou gesteld worden maar gedwongen gerepatriëerd. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag evenwel worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en hij vervolgens met de nodige spoed een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker negen maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen is weinig verenigbaar met de thans voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit klemmt des te meer nu verzoeker sedert 2015 regelmatig terugkeerde naar Albanië. Dat dit met de nodige omzichtigheid gebeurde zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming in samenhang met de regelmatige terugkeer naar zijn herkomstland ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

2.9. De bestreden beslissing stelt voorts terecht vast dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen vanwege de clan T. en over de bemiddelingspogingen tussen zijn familie en de familie T. zeer vaag en niet coherent zijn. De beslissing stelt dienaangaande vast: "*Verder moet erop gewezen worden dat uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de clan Tafa en over de bemiddelingspogingen tussen uw familie en de familie Tafa zeer vaag bleven en niet coherent waren. Zo kon u niet zeggen wie van de clan Tafa er bedreigingen heeft geuit tijdens zittingen van de rechtbank. Hiernaar gevraagd, antwoordde u ontwijkend dat de hele clan was komen opdagen (CGVS, p. 14, 16). Ook andere bedreigingen maakte u niet concreet aannemelijk. U had het slechts over geruchten en bedreigingen die uw familieleden in Mamurras via via ter ore kwamen (CGVS, p. 16). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat er mensen naar jullie huis gestuurd waren (CGVS, p. 14), kwam u later terug op deze verklaring nadat u werd gevraagd wie was gekomen. U verklaarde plots dat niemand naar uw huis was gekomen (CGVS, p. 15). Verder kon u niet zeggen wanneer en hoe de familie Tafa voor het eerst aankondigde dat zij zich wilde wreken (CGVS, p. 14). Ten slotte stelde u dat uw familie een delegatie van oude wijzen naar de familie Tafa stuurde om te proberen te bemiddelen maar opnieuw kon u niet zeggen wie er van deze delegatie deel uitmaakte (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor bloedwraak.*"

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het stellen dat hij alles heeft gezegd wat hij wist en dat dit zijn verhaal niet leugenachtig maakt. Het louter minimaliseren, ontkennen en vergoelijken van de vastgestelde vaagheden en niet coherente antwoorden op de vragen met betrekking tot de bloedwraak waarin zijn familie zou verwickeld zijn biedt echter geen afdoende verklaring om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen eens te meer verder aan.

2.10. Zelfs indien wordt aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde feiten op waarheid zouden berusten dan nog wijst de bestreden beslissing er voorts op dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van de bedreigingen van de familie T., of in geval het bij een eventuele

terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met deze familie zou komen, een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. De beslissing stelde vast hierover als volgt: "U stelde geen aangifte te hebben gedaan van de openlijke bedreigingen van de familie Tafa tijdens de zittingen in de rechtbank. Evenmin deed u aangifte van de indirecte bedreigingen die u via uw familie en kennissen in Mamurras vernam (CGVS, p. 16). Uw verklaring dat een aangifte zinloos is, volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. U voegde daaraan toe dat, mocht het tot nieuwe problemen komen, u weliswaar bescherming zou kunnen vragen, maar dat dit niets verandert (CGVS, p. 16-17). Internationale bescherming kan echter slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Met zijn stelling in het verzoekschrift dat “Verzoeker heeft op dit punt duidelijk aangegeven dat zulke aangifte wat hem betreft zinloos was, omdat er naar zijn oordeel toch niets mee gedaan wordt.” en algemeen betoog omtrent corruptie bij het Albanese gerecht en de Albanese politie, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten (bij problemen van bloedwraak) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook nog op dat hoewel de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn, ze echter niet absoluut hoeft te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker verwijst nog naar een aantal persuittreksels (stukken 3 t.e.m. 9) om de ernst van de situatie waarin zijn familie verkeert te benadrukken. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze persuittreksels door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoekers betoog lid te zijn van de sociale groep omdat hij en zijn familie een specifiek doelwit vormen (ten gevolge van een bloedwraak) gaat voorbij aan het begrip ‘sociale groep’ zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en dat de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van families die verwikkeld zijn in een bloedwraak beantwoordt niet aan deze definitie.

Een loutere verwijzing naar het algemene rapport OSAR van 13 juli 2016 ten slotte volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (*cf.* RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ten overvloede blijkt nog dat het rapport van OSAR is opgesteld in juli 2016 en in hoofdzaak verwijst naar de feitelijke situatie zoals die zich voordeed in 2013 en 2014 terwijl de rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd om de actuele situatie te beoordelen dateren van juni 2017.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord.

Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in het bijzijn van zijn advocaat en in de aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER